

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118202111
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118202111.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Branislava Brezu v spore žalobcu: T. N., I.. XX.XX.XXXX, G. Z. Č.O. B. M. XX, XXX XX B. I. O., právne zastúpeným Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou so sídlom Zakvášov 1519/55, 017 01 Považská Bystrica, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o. so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o zaplatenie 1.967,34 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 14Csp/35/2018-71 zo dňa 05.04.2019 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výrokoch I. a III.
- II. Odmietajú sa odvolanie voči výroku II.
- III. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol, cit.:

„I. žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.967,34 EUR spolu s 5 % -tným ročným úrokom z omeškania od 20.03.2018 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,

II. v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a,

III. p r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 3, § 37, § 39, § 43a ods. 1 a 2, § 43c ods. 1 a 2, § 44 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 457 a § 489 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 písm. a), b), c), f), j) a k), § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“).

3. V odôvodnení uviedol, že žalovaný schválil dňa 18.09.2012 žalobcovi revolvingový úver a podpísal žiadosť/zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX s podmienkami úveru: poskytnutá čiastka (úverový limit) 1.500 eur, splatnosť úveru 48 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 77,05 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.698,40 eura, RPMN za úver 69,03 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver vo výške 45,60 %, poskytnutá čiastka revolvingu

628,73 eura, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 8,75 %. Súd prvej inštancie poukázal na to, že zmluva, ktorá je predmetom tohto konania, neobsahuje uvedenie druhu spotrebiteľského úveru a predpoklady použité pre výpočet RPMN. Taktiež neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti, keďže údaj uvedený v zmluve „48/24 - počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci“, nemôže nahrádzať uvedenie konečnej splatnosti úveru, ktorá má byť vyjadrená presným dňom, mesiacom a rokom. Poukázal taktiež na to, že RPMN je v návrhu zmluvy uvedená vo výške 70,01 %, RPMN po poskytnutí revolvingu vo výške 64,19 % a v akceptácii návrhu je to však už 69,03 % (dokonca menej ako ročná úroková sadzba - 70,01 %) resp. RPMN po poskytnutí revolvingu 60,19 %. Pokiaľ tento údaj nie je zhodný v návrhu a akceptácii, nemožno konštatovať, že tento údaj je v zmluve uvedený, a preto tento údaj o RPMN v zmluve absentuje. Absencia uvedených náležitostí má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Konštatoval, že v zmluve je uvedená priemerná RPMN vo výške 45,6 %, pričom zo zmluvných dojednaní vyplýva možnosť uplatniť dohodou o zrážkach zo mzdy, resp. zmluvnú pokutu, čo sú zabezpečovacie inštitúty a priemerná RPMN pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením, je v danom prípade 28,66 %, teda nie 45,6 %, čo je v neprospech žalobcu a čo má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Na záver svojho rozhodnutia sa súd prvej inštancie zaoberal úrokovou sadzbou vo výške 70,01 % ročne, čo je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko priemerná úroková sadzba poskytovaná bankovými subjektmi v septembri r. 2012, predstavovala 14,97 % ročne, pričom aj pri pripustení argumentácie, že pri poskytovaní úverov nebankovými subjektmi je potrebné akceptovať vyššiu mieru rizika, a teda aj pripustiť vyššie úroky (nie viac ako 100 %), tak v danom prípade je zmluvný úrok vyšší o cca 460 %, teda dohoda o úrokoch v predmetnej zmluve je neplatná z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, čo by zakladalo povinnosť žalobcu vrátiť iba poskytnuté plnenia. Vzhľadom na závery o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, resp. neplatnosti zmluvy v časti dojednaného úroku z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, súd prvej inštancie považoval za dôvodné vyhovieť žalobe v časti vydania bezdôvodného obohatenia. Preto priznal žalobcovi rozdiel medzi platbami, ktoré žalobca uhradil, čo ani žalovaný nerozporoval, t.j. sumou 3.099,85 eura a reálne poskytnutým úverom vo výške 1.132,51 eura, čo predstavuje žalovanú sumu 1.967,34 eura. Uvedenú sumu priznal s príslušným zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne, avšak nie od 18.08.2016, ako to navrhol žalobca, keďže hodnoverne nepreukázal, aby bol žalovaného vyzýval na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale až odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, t.j. od 20.03.2018 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti ohľadom príslušenstva pohľadávky žalobu zamietol.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol na základe ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom úspešnému žalobcovi, ktorý bol neúspešný iba čiastočne ohľadom príslušenstva pohľadávky, priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že súd prvej inštancie nerešpektoval pri rozhodovaní právnu úpravu upravujúcu určenie RPMN. Odvolateľ citoval ustanovenia § 2 písm. i) a § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ a uviedol, že ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje v zmysle prílohy č. 2 k ZoSÚ patrí aj dátum prvého čerpania úveru, ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase, kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru. Úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, ale aj spôsobom jeho určenia na základe údajov, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN, vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalobca neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa ZoSÚ, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil ZoSÚ. Ďalej odvolateľ považoval za nesprávny a odporujúci právnym predpisom právny záver súdu prvej inštancie o nesprávnej priemernej RPMN. Uviedol, že zabezpečením pre účely vyhlášky MF SR č. 289/2010 Z. z. nie je ani dohoda o zrážkach zo mzdy a ani zmluvná pokuta. Ak sa na základe tejto vyhlášky určuje priemerná hodnota RPMN, a vyhláška za „priemernú RPMN pre úvery so zabezpečením považuje len úver zabezpečený „dohodou, na ktorej základe je veriteľ oprávnený uspokojiť svoju pohľadávku, ak dlžník nedodrží svoj záväzok alebo príde k splneniu vopred určenej podmienky, výkonom záložného práva alebo výkonom zabezpečovacieho prevodu práva“, potom v prejednávanej veci súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia. Súd prvej inštancie pri posudzovaní otázky výšky odplaty a na jej základe určeného RPMN nevychádzal z právnej úpravy účinnej v čase vzniku zmluvy o

revolvingovom úvere. V tom čase bola výška odplaty za úver upravená v § 53 ods. 6 OZ. V zákone bolo výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Za podstatné prevýšenie sa pritom považuje také, ktoré je viac ako 25-27%. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1016/2014 zo dňa 30.03.2016. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie tak, že žalobu zamietne a žalobcu zaviazne k povinnosti náhrady trov konania žalovaného.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca a žalovaný uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), ktorá bola žalobcom ako dlžníkom podpísaná dňa 17.09.2014 a žalovaným ako veriteľom dňa 18.09.2014. Predmetom Zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 1.500 eur, so splatnosťou úveru v 48 mesačných splátkach vo výške 77,05 eura, RPMN za úver bola 69,03 %, priemerná RPMN za úver bola 45,60 %, ročná úroková sadzba 70,01 %. Súčasťou zmluvy boli aj Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. Ďalej sa v spise nachádza Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.09.2014.

9. Súd prvej inštancie okrem iného poukázal na nekorektný údaj o výške RPMN v Zmluve spočívajúci v odlišnej hodnote v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru (70,01 %) a v informácii o schválenom spotrebiteľskom úvere (69,03 %) za stavu nezmenených vstupných údajov. Mal za to, že uvedený nedostatok v konečnom dôsledku spôsobuje, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd sa s uvedeným záverom plne stotožňuje.

10. Spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. (§ 1 ods. 2 ZoSÚ).

11. Údaj o RPMN je dôležitý a v prípade chybného uvedenia RPMN, treba vyvodiť opatrenie, ktoré pre tento inštitút reguluje osobitný predpis (lex specialis; ZoSÚ), a to až po prípadnú bezúročnosť pre neuvedenie RPMN, alebo pre uvedenie chybnej RPMN. V zmysle zásady, že zmluva sa má vykladať tak, aby bola zachovaná jej platnosť, odvolací súd poznamenáva, že v danom prípade aj napriek uvedeniu chybnej RPMN, by išlo o prísnu formalistickosť, ak by sa pre stotinu percenta v RPMN zmluva považovala za neuzavretú, čo v konečnom dôsledku by bolo v rozpore so záujmami spotrebiteľov, pretože by museli úverové prostriedky jednorazovo vrátiť, kým napríklad pri bezúročnosti zostávajú splátky zachované.

12. Keďže v Zmluve nedošlo k zhode v údajoch o výške RPMN v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru a údajom o výške RPMN v informácii o schválenom spotrebiteľskom úvere, možno na danú situáciu hľadieť tak, ako keby tam de facto údaj o výške RPMN ani uvedený nebol. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie postupoval správne, ak uvedený nedostatok posúdil ako nedostatok spôsobujúci bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

13. Odvolací súd sa ďalej stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ). Termín konečnej splatnosti v zmluve uvedený nie je a tento nemožno určiť ani na základe ostatných údajov uvedených v zmluve, keďže v zmluve je uvedený

len počet splátok, periodicita splácania, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Keďže nie je zrejmy dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť.

14. Uvedenie údajov o termíne o konečnej splatnosti úveru, termíne prvej a poslednej splátky v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 18.09.2012, nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalobca písomne neodsúhlasil a o jeho obsahu v čase podpisovania zmluvy (dňa 17.09.2012) nemal vedomosť.

15. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu (v predmetnom prípade teda dňa 17.09.2012). V opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ účinného v rozhodnom čase, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku.

16. Vzhľadom na absenciu obligatórnych náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) a j) ZoSÚ sa úver považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov. Už len absencia týchto náležitostí spôsobuje, že veriteľ nemôže účtovať žiadne iné nároky, než istinu. Preto skúmanie ostatných náležitostí zmluvy a zistenia prvoinštančného súdu o bezpoplatkovosti a bezúročnosti sú bez významu k správne zisteným záverom uvedeným v § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ.

17. Žalovaným požadovaná sadzba úrokov 70,01% ročne je úplne drastická a v demokratickej spoločnosti neakceptovateľná. Súdny vrátane najvyšších súdnych inštancií všeobecného a ústavného súdnictva sa otázkou úžernej ceny úverového právneho úkonu už v minulosti zaoberali. Nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že v demokratickej spoločnosti sú úžernícke úroky v úverových vzťahoch absolútne netolerovateľné a že odporujú dobrým mravom (porov. „Nemohou byť žiadne pochybnosti o tom, že nepříměřeně vysoké úroky sjednané při peněžité půjčce jsou považovány za odporující obecně uznávaným pravidlům chování“ NS ČR 21Cdo/1484/04). Za určitých okolností dokonca problém nadobúda trestnoprávny rozmer (porov. NS ČR sp. zn. 3Tdo/225/2012).

18. Rovnako by nemali existovať pochybnosti o tom, že na absolútnu neplatnosť úžerného právneho úkonu alebo v časti úžerného plnenia sa pre rozpor s dobrými mravmi prihliada aj bez návrhu (porov. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci 1MCdo/1/09 pri úrokoch 60 % „Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný“).

19. Obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci 5Cdo26/11 pri úrokoch 48 % uviedol, že „Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný.“

20. Pre zmenu z českého právneho prostredia Ústavný súd Českej republiky vo veci US ČR I.ÚS 3308/16 uviedol „Při posuzování, zda v tom kterém případě došlo k nepřipustné lichvě, musí civilní soudy do svého rozhodování promítnout ústavní principy spravedlnosti, přiměřenosti a ochrany slabší smluvní strany. V projednávané věci však Ústavní soud konstatuje, že závěry, k nimž okresní a krajský soud v napadených rozhodnutích dospěly, navíc bez náležitého vysvětlení, tyto principy neodrážejí a neposkytují stěžovatelce ochranu před společensky nebezpečnou lichvou.“

21. Napriek tomu, že výška úrokov pri poskytnutí úveru nie je stanovená a úroky sú predmetom voľného zmluvného dojednanja medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, táto skutočnosť neznamená, že možno dohodnúť úroky v akejkoľvek výške. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Otázky neprímeraných úrokov sa dotýkajú aj právoplatné rozsudky vo veciach tunajšieho súdu (porov. rozsudok vo veci 16Co/97/2016 alebo 3Co/151/2013, v ktorom súd konštatoval cit. „Pri nebankových spoločnostiach sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie viac ako 100% oproti priemeru bánk“).

22. Súdny sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým sadzbám (5Cdo/26/2011 (48 %), 1MCdo/1/09 (60 %), Krajský súd v Prešove vo veci 3Co/67/2008 (25 %). Nemecký BGH v rozsudku z

13.3.1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 % percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný .

23. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené dôvody považuje Zmluvu najmenej v časti o úrokoch za neprijateľnú (§53 ods.1 OZ), odporujúcu dobrým mravom, a preto podľa § 39 OZ za absolútne neplatnú a právo na vydanie úrokov z dôvodu bezdôvodného obohatenia za existujúce.

24. Vzhľadom na absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ). Taktiež je Zmluva čiastočne neplatná v časti o úrokoch v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Suma plnená žalobcom žalovanému nad rámec istiny úveru tak predstavuje plnenie bez právneho dôvodu, teda bezdôvodné obohatenie (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktoré je žalovaný povinný vydať žalobcovi (§ 451 ods. 1, § 456 Občianskeho zákonníka).

25. V zmysle judikatúry súdov vrátane európskeho súdu nie je nevyhnutné, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.5.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku zo dňa 19.02.1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23.06.2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

26. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

27. Pokiaľ ide o výrok II. napadnutého rozsudku, vzhľadom k tomu, že napadnutým výrokom rozsudku nebola žalovanému uložená žiadna povinnosť, jeho práva a povinnosti neboli ním dotknuté. Žalovaný preto nie je osobou oprávnenou podať odvolanie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti. Osobou oprávnenou podať odvolanie v tejto časti by bol iba žalobca, ktorý však odvolanie nepodal. Žalobca odvolanie nepodal, preto odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, nebol oprávnený preskúmať tento výrok.

28. Z tohto dôvodu odvolací súd odvolanie žalobcu proti výroku II. odmietol ako odvolanie podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený (§ 386 písm. b) CSP).

29. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému však žiadne preukázateľné trovy nevznikli, ani mu zo spisu nevyplývajú a žalovanému ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).